

[Vadgaard.]

store Vanskeligheder. Dette, at 85 Tjenestemænd med Familie, altsaa 400—500 Mennesker i en By med ca. 4 000 Indbyggere, pludselig flytter bort, vil selvfølgelig mærkes i Byens økonomiske Forhold, baade i Næringslivets Omsætning og i mindre Indtægt i Kommunens Kasse, og der vil blive et stort Antal Lejligheder ledige, hvilket igen vil bevirke, at der i den nærmeste Fremtid ikke vil blive opført nye Ejendomme, hvilket atter vil medføre, at der bliver vanskelige Kaar for Haandværkere og Arbejdere.

Hertil kommer, at Kommunen er direkte interesseret i Boligspørgsmaalet, idet Kommunen i Henhold til Boliglovgivningen har kautioneret for 375 000 Kr. i nævnte Ejendomme. Kommunen er saaledes i Forbindelse med Statsboligfonden udsat for at komme til at lide store økonomiske Tab, hvis disse Ejendomme falder i Pris, og det er meget sandsynligt, hvis Flytningen af Tjenestemændene sker.

Derfor mener jeg, der er Grund til netop i dette Forhold, hvor der staar store økonomiske Interesser paa Spil baade for vedkommende Tjenestemænd, for Staten og Kommunen, at lade Flytningen ske saa varsomt som muligt, hvis denne er nødvendig, og jeg henstiller til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at have sin Opmærksomhed henvendt paa det Forhold.

De økonomiske Vanskeligheder, som vort Samfund er inde i i Øjeblikket, og den Erhvervskrise, hvoraf alle vore Erhverv er berørt, har, som naturligt er, optaget en stor Del af denne Finanslovdebat. Fra forskellig Side er der givet gode Raad til Imødegaaelse af Krisen; man kræver Statsforanstaltninger i Form af Tilskud eller Toldbeskyttelse for enkelte Erhverv.

Jeg har ingen Tro til, at nogen af disse kunstige Foranstaltninger vil hjælpe, da Støtten til de enkelte Erhverv maa ske paa Bekostning af andre Erhverv, der vil komme til at bære forøgede Byrder. Jeg er enig med den højtærede Statsminister i, at vil man genskabe et sundt Erhvervsliv, er der kun den Vej at gaa: i første Linie at sætte vore offentlige Udgifter ned, saa at de kommer til at passe med vore fuldstændigt ændrede økonomiske Forhold.

Skal man virkelig komme over Erhvervskrisen, da nytter det ikke, at det ene Erhverv søger at skubbe Byrden over paa andre; det vil kun forlænge og forværre Krisen. Efter min Mening er en Samling af Ansvarret hos alle og en Forstaaelse

af, at vi alle maa bringe Ofre og være med i Arbejdet, det, vi trænger til i Øjeblikket.

Derfor mener jeg, det er en daarlig Gerning, det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen gør, naar han herfra ganske uberettiget overfalder det danske Landbrug og søger overfor andre Erhverv og Samfundsklasser at give det Udseende af, at Landmændene vil unddrage sig de Pligter og de Byrder, alle har, og som alle skal bære, og derved er med til uretfærdigt at forhøje Byrderne for andre Samfundsklasser. Enhver, der kender blot lidt til Forholdene, ved, at Landbruget i Øjeblikket bærer sin Del af Dagens Byrde.

Det er heller ingen god Gerning, der gøres, naar man fra den Side vil give det Udseende af, at de danske Landmænd er daarlige Mennesker, der ikke forstar og ikke passer den Gerning, de staar i, saa godt, som de skulde, og ikke har det Samfundsansvar, som de burde have. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at det danske Landbrug er det Erhverv, der arbejder stærkest, og trods de daarlige Tider, hvor en stor Del af Produktionen giver Tab, er Landbruget oppe paa den største Produktion, vi nogen Sinde har haft. Jeg tror, det er et godt Eksempel, Landbruget her giver de andre Erhverv; thi er der noget, der kan hjælpe os over den vanskelige Krisetid, da er det sikkert en stor Produktion, hvorved Arbejde og Omsætning kommer i Gang.

Jeg forstaar heller ikke, hvilken Interesse det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har i at sværte Landbrugerne i Arbejderkredsens Øjne og da særlig hos de københavnske Arbejdere. Jeg kan ikke tænke mig, at det er det ærede Medlems Ønske at ødelægge det Samvirke, der er mellem københavnske Arbejderhjem og Landboere, idet der hver Sommer drager Tusinder af københavnske Arbejderbørn ud paa Landet til gensidig Glæde for baade Gæster og Værter. Jeg tror ikke, det absolut er Had til Landboerne, der besjæler Forældrene, naar de efter en saadan Ferie modtager deres Børn paa Københavns Banegaard og ser, at Børnene har faaet et friskere og sundere Udseende, og at maaske ogsaa Garderoben er kommet noget bedre i Orden end den Gang, de rejste ud.

Det er min Overbevisning, at det Samkvem mellem københavnske Arbejderhjem og danske Bønder har overordentlig stor Betydning ogsaa samfundsmæssig set, og jeg vilde i høj Grad beklage, om det Sam-